

U drugom sazivu likovne kolonije Etno domaćinstva porodice Miljević, početkom septembra u Starim Ledincima, po izboru ovogodišnjeg selektora, dr Dragiše Đorđevića, okupljeno je osam vrsnih slikara, među kojima i Janoš Mesaroš.

Kao stari kolonista, u pravom smislu reči, deli sudbinu poznatih slikara koji su rado viđeni na svakoj koloniji. Odazivu na ovu, nije časio ni časa, jer Dragišu Đorđevića poznaje kao domaćina kolonije „Leptir belih krila“ u Žablju, i on mu je bio garant da je kolonija Miljević drugačija, da odudara od stereotipa, jedna od onih na koju slikari rado dolaze.

-Ja ne volim kolonije na kojima se od ujutru do uveče slika, uveče ide na spavanje... To mogu da radim sam u ateljeu i za to mi niko ne treba. Kolonija ne bi trebala da nudi neke sterilne obrasce, zato što mi sedimo u našim ateljeima danima, nedeljema, kao vuci samotnjaci, a kolonije bi trebale da budu jedan vid oduška, nekakav ventil da iskažemo sve ljudske slabosti i porive koje nosimo u sebi. Kolonija je za mene mesto gde mogu da pokažem moj kozerski stav prema životu, koji imam uvek kada izađem iz ateljea, da kuvam, zapevam i zaigram, da se našalim i da pokažem jednog drugog Janoša Mesaroša. Uspešnom kolonijom nazivam onu na koju me ponovo zovu, a neuspešnom kada me ne zovu ponovo, jer tada mislim sam nešto promašio. Ipak, ako mi neka kolonija ne odgovora ostavim sliku i odlazim, jer ne želim da se maltretiram – iskren je Janoš.

Poznat kao neko ko se uvek nesebično daje, Janoš Mesaroš je za ovu priliku doneo slike, koje je samo dovršio da bi mogao da se posveti domaćinu, okolini i svemu što se tamo dešavalo. I ovog puta se okušao u kuvanju riblje čorbe, za koju svi kažu da je bila izvrsna (priznaje da oni sa Tise znaju da naprave i riblji paprikaš s papcima, samo proglase da je riblja čorba), kada je trebalo bio je i DJ, a svaki interesantan detalj trudio se da zabeleži fotoaparatom. Bili smo svedoci hiljadu talenata i interesovanja samo u jednom čoveku.

U Stare Ledince nije došao po inspiraciju. Što se tiče slika, sve su one naslikane još u njegovoj dvanaestoj godini, slušajući raznorazne priče starijih.

-Ja sam od onih srećnika koji lako stvaraju jer našao sam svoj svet, svoj rukopis, priču i slikam, kako su ih Japanci nazvali „bajke za odrasle“. Sve politike ovoga sveta se bave sa proizvodnjom straha, i što više straha proizvedu, to su ljudi poslušniji. A ja ne želim da pristanem na taj strah, zato ja slikam bajke, u kojima je sakrivena filozofija onih ljudi, koje sam kao klinac slušao u Novom Bečeju i kako alkohol više deluje, tako su priče bivale sve čudesnije.

Moj otac je imao veliki vinograd i svake nedelje su ljudi, kada su bili dokoni, išli u crkvu ili se vraćali iz nje, dolazili da popiju fićok rakije ili čašu vina. Tu sam se naslušao najneverovatnih priča koje su se utisnule u moju svest kao zapovesti. To su sve slike koje danas slikam. Slikao sam neke „ekološke“ slike jer se pričalo o potopu, pa da neće biti vode, nafte... U svojoj

dečačkoj glavi, silno sam želeo da doživim tu razliku, imati-nemati, ni ne sluteći da ću biti svedok tog haosa koji se stvara na zemaljskoj kugli zbog nagnječene i očepljene prirode koje nam vraća udarac.

Ostale su urezane priče o Lali, koji za rodne godine u šaraglje stavlja veliku bundevu i veliki kukuruz, nakrivi šešir na stranu i ide cik-cak kući, da svi vide kako mu je rodio kukuruz i kako je on sada bogat čovek. Međutim, kada se desi suša, onda je bundeva mala, i klip kukuruza je mali. Onda Lala natuče šešir da ga niko ne pozna, i kući ide najkraćim putem, da mu komšije ne kažu: „Oooooo komšija, što ti je slabo rodio kukuruz“. To pokušavam da prenesem na moje slike, tu široku, dugačku ravnicu koja primorava čoveka da pravi poseban ambijent.

Pravi paori, koji žive od zemlje imaju dva iskonska straha, a to samo ovde, u Panonskoj niziji. To je strah od vode, da se ne bi slučajno vratilo Panonsko more, i strah od suše. Taj strah je neverovatan i posvetio sam mu čitavu jednu seriju slika. Jer, paor je rekao: „E, da mi se njiva osuši, da mogu da je zaorem“. Ja odem u atelje i stavim to parče zemlje na štrik sve sa štipaljka. Jer, voleo sam Dalija, i taj nadrealni svet, samo sam ga ja premestio u Vojvodinu, i dalijevski prilaz slobodi, pa moji konji mogu i da lete, mogu da budu i crveni, zeleni, kakvi god.

Pre dvadeset godina sam pravio slike potopa ne sluteći da će se taj popop desiti i doneti toliko nadaća i nama. Još dok smo živeli srećni i zadovoljni u onoj Jugoslaviji, imao sam seriju slika kako se otkidaju zemlje jedna od druge. Na mojim slikama predvideo sam mnoge događaje, zato u poslednje vreme slikam samo ljubavne teme: konje koji se grle i vole, ne bi li nam se desila ljubav, bez koje je sve tužno i ružno - kaže naš sagovornik.

U poslednje vreme Janoš Mesaroš (koji iza sebe ima preko 300 samostalnih izložbi širom sveta) ne izlaže svoje slike po velikim gradovima, smatrajući da su ljudi postali nezainteresovani za bilo kakve kulturne događaje. Ali, zato izložbe po manjim mestima predstavljaju kulturni događaj i na njima se okupi pola sela. To mu dozvoljava da bude pravi domaćin, kozer, da kaže neke svoje istine. Jer, Janoš Mesaroš je istinski slikar i da nema ovaj talenat, on bi verovatno bio menadžer, ali opet nekim slikarima. Smatra da je u potpunosti pronašao sebe jer, kada čovek radi ono što mu prčinjava ogromno zadovoljstvo, a da od toga još može i da živi, da li postoji išta lepše na svetu?

-Kada uđem u svoj atelje izgubim osećaj i za vreme, za prostor i za bol, a čim prestanem da slikam setim se da me boli koleno - objašnjava Janoš Mesaroš.